

ρίψω, νὰ τὴν συντρίψω εἰς τὴν ἄβυσσον, ἀλλ' ἀπέθνησκον
 μὲ φαντάσματα θηρίων, λάγνων, σιτοχρόων εἰς τὰ ὄμματα
 καὶ μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῶν δύο κυανῶν ὀφθαλμῶν — ὀφ-
 θαλμῶν τίγρεως.

[1892]

Ν. Δ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΥΧΑΙΣ ΚΑΙ ΔΩΡΑ

[Ἐκ τῶν εἰς τὸ βρέφος μου ἀναφερομένων]

Ἡ μάμμη ἔς τὴν ἀγκάλῃ της
 Γλυκὰ τ' ἀποκομίζει·
 Κάστρα καὶ χώραις τοῦ εὔχεται
 Βασίλεια τοῦ χαρίζει:

«Τὴν Πάντοβα, τὴν Γκένεβα,
 Τὴ Χιὸ μὲ τὰ καράβια
 Καὶ τὴ Κωνσταντινούπολι
 Μ' οὔλα τὰ παλληκάρια.»

Κ' ἡ ἀγαπητὴ γερδντισσα
 Ἀλημονάει, δὲν ἔξερει,
 Πῶς ἀφ' τὸ βιὸ τ' ἀμέτρητο.
 Ποῦ ἔς τὸ μικρὸ προσφέρει,

Τοῦ κόσμου τὸ πλουσιώτερο,
 Ἄφ' ὅσα λέει ἡ καρδιά της,
 Τὸ σφίγγει μέσ' ἔς τὸν κόρφο της,
 Τὸ κλεῖ ἔς τὴν ἀγκυλιά της!

[1893]

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ